

10,-

TĚŠÍNSKÝ

BOŽKOPIS

ROZHOVORY SE SPORTOVCI

Daniel Szturc

Martin Martiniak

Magdaléna Gerlichová

ŠÉFREDAKTOR

JOHANA FILIPOVÁ

REDAKTOŘI

KLÁRA MORAVCOVÁ
KLÁRA ČERNOHORSKÁ
KATEŘINA SZYMECZKOVÁ
MATĚJ LATKA
ANNA MURYCOVÁ
KAROLÍNA WOJNAROVÁ
PATRIK CZEPIEC

GRAFICKÁ ÚPRAVA

PATRIK CZEPIEC

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

blíží se velice důležité datum. Ne, nemluvíme o posledním dni školy a začátku prázdnin. Mluvíme o dvou státních svátcích - Dni slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje a Dni upálení mistra Jana Husa.

Jistě nejsem sama, kdo o prázdninách ztrácí představu o čase. Přes školní rok vím přesně, kolikátého je, kolik hodin, jaký je den v týdnu. Ke konci června se to však začíná mlžit. Jediná důležitá informace je, kolik dnů zbývá do konce roku. O prázdninách je to ještě horší. Je ještě červenec? Ráno nebo dopoledne? V pondělí mám jít k zubaři ..., co je dneska za den? Středa, nebo pátek? Tím pádem často „prošvihnu“ důležité státní svátky. Třeba právě ty, které jsem zmínila na začátku svého příspěvku. O prázdninách se na svátky často zapomíná (ne tak přes školní rok - to se na dny volna díváme jako na jedinou spásu). Proto bych chtěla apelovat na vás, čtenáře a čtenářky Božkopisu, abyste tento rok naše dva věrozvěsty a jednoho svatého 5. a 6. července oslavili. Jak, ptáte se? Mám pár návrhů.

Co víme o Cyrilovi a Metodějovi? Třeba to, že přijali nová jména - zkuste to taky. Tradičně se používala jména biblická, ale myslím, že v tomto případě můžeme přivítat oko. Pop culture, knihy, filmy - tady všude můžete brát inspiraci. Nechte se celý den oslovovat jako Harry Potter, nebo třeba Hillary Clinton. Co dále? Vymysleli staroslověnštinu. Ale vymyslet nový jazyk a písmo není jednoduché (i když paní Belanová, která má tu smůlu, že musí opravovat moje slohy do němčiny, by možná mohla nesouhlasit), takže to přeskočíme a přejdeme k našemu dalšímu svatému.

Co tedy k mistru Husovi? Můj původní nápad - udělat si táborák - byl označen za příliš morbidní, že prý je to ožehavé téma. Ale zapálení obdivovatelé Jana Husa, kteří pro něj přímo hoří nadšením, by nápad mohli využít. Ostatní si můžou alespoň vyrazit na koupaliště a zapomenout se namazat opalovacím krémem. Minimálně jednou se o prázdninách stejně pořádně spálíte, tak proč to neudělat zrovna v tento den? Pokud ale rakovina kůže není něco, co byste chtěli prožít, můžete napsat traktát. Traktát se snaží většinou pojednat vcelku a přehledně o zvoleném tématu či o nějaké oblasti lidského poznání – obecně si neklade nároky na velkou originalitu (tedy opisování z Wikipedie je povoleno). Plus pro vás, pokud ho pojmenujete „O (něčem)“.

Samozřejmě jsou vítány i jiné způsoby oslav těchto dnů - kdo jsme my, abychom vám říkali, co máte dělat o prázdninách! Doufám ale, že na Cyrila, Metoděje a Jana Husa nezapomenete. Přece jenom, až budete pracovat, budete za ta volna rádi.

JOHANA FILIPOVÁ
šéfredaktorka

Redakce není zodpovědná za tiskové chyby. Děkujeme za pochopení.

Obsah

SPORTOVNÍ (J)ELITA NÁRODA

5

ROZHOVOR: MARTIN MARTINIAK

6

S HOKEJKOU AŽ ZA HROB

8

ROZHOVOR: MAGDA GERLICOVÁ

10

ZHODNOCENÍ ŠFL 2016-17

12

STAVBA TĚLOCVIČNY

14

PAN PROFESOR M. VLČEK

16

BIZARNÍ SPORTY

18

ANANASOVÝ ORGASMUS

22

A MNOHÉ DALŠÍ ZAJÍMAVÉ ČLÁNKY

Sportovní (j)Elita Národa

Odjakživa všichni věděli, že sport je mé druhé jméno. Rodiče se dokonce po večerech trápili tím, jakému sportu mají mým úžasným talentem přispět. Já jsem si dovolila dodat jen jednu menší poznámku, že zimní sporty prostě dělat nebudu! Vždyť je v těch mrazech kolikrát člověk navlečen tak, že není schopen pohybu, natož upažení. A než seženete někoho, kdo vám zapne lyžáky, neboť to už není oblast sportovní, nýbrž jakýsi "pofiderný" poddruh strojního inženýrství, je celý závod u konce. Rodiče souhlasili a dodali, že bude aspoň Jakub Janda v bezpečí. Asi bych mu totiž svým nástupem na skokanský můstek pošlapala slávu.

A tak začal můj let všemi možnými sporty.

První na řadě byl florbal. Neptejte se mě, co se tam dělá. Doted' nevím, zdali to rodiče mysleli vážně, nebo to měla být pouze zkouška mé inteligence. Dlouho mě v oddíle nenechali! Asi proto, že se sportovci neradi sblíží s chytrými lidmi - prý to kazí hru. Ale pokusím se vám popsat to něco málo, co jsem pochytila. Postup zní takto: několik lidí se obleče do stejného kostýmu a snaží se chytit balónek s dírkami. Ten ale neposlouchá a kutálí se sem a tam - asi proto, že je Země kulatá. Když jsem navrhla, aby místo míčku používali krychli, ukázali mi dveře.

Pár zážitků mám i z volejbalu. Trenér byl ohromný srdcař, ale protože nás nikdy nebyl sudý počet, pořádně se napil slivovice, aby se společně s námi mohl motat v poli. Říkával, že máme hrát jako nikdy předtím, což se nám dařilo. Na míč jsme koukali jako na vesmírné UFO a taky jsme tak reagovali. Vždy, když se objevil na naší straně, utíkali jsme splašeně jako slepice a volali kdákavě SOS.

Můj další pokus o roli Borce na konec v Televizních novinách skončil při hraní fotbalu. Když už to se mnou vypadalo docela nadějně, sebrala nám nějaká folková skupina trenéra. Prý se jim líbilo, jak píská.

Mou poslední sportovní zastávkou byl hokej. TO MUSÍ BÝT ONO, mysleli si rodiče! Určitě vás nepřekvapí, že ani hokej pro mě nebyl dost dobrý. Trenér nás totiž vystavoval naprosto příšerným podmínkám a ani se za to nestyděl! Když se mě doma ptali, jak je možné, že mám tolik modřin a zlomenou ruku, horko těžko jsem jim vysvětlovala, že se, světe div se, náledí na trénincích vůbec neřeší, ba je naopak poblázněným trenérem vítáno a až fanaticky obdivováno.

Zřejmě neexistuje sport dost dobrý, aby ukonejšil mé nadměrné vysoké potřeby. Nezbyvá, než se do svazu trochu vložit a ukázat, kdo je tou správnou sportovní elitou!

Martin MARTINIÁK

Martin Martiniak, student septimy, je jednou z nejméně výraznějších sportovních osobností na naší škole. Dlouhá léta se na republikové úrovni věnuje florbalu, společně se svým spolužákem Markem Warcopem převzal vedení Školní florbalové ligy, reprezentuje gymnázium na různých sportovních soutěžích a podílí se na jejich organizaci.

Přehled klubů, ve kterých Martin působil:

FBC Český Těšín (2010-15)

Torpédo Havířov – hostování (2013-14)

2x účast na regionálních výběrech (2013-14; 2015-16)

FBC Ostrava (2015-nyní).

Kdy a jak ses dostal k florbalu?

Začal jsem už jako malý. K florbalu mě přivedl taťka, sám dlouholetý hráč. Závodně jsem se však florbalu začal věnovat až na gymnáziu, tehdy jsem se zapsal do FBC Český Těšín.

Jaké byly začátky?

Těžké – nebyl jsem tehdy příliš fyzicky zdatný, navíc jsem trénoval s vyšší kategorií, takže tréninky byly náročné.

Jaké bylo prostředí městského florbalového klubu?

Podmínky byly strašné – hala, ve které jsme hráli, nemá parametry pro vyšší

kategorie, proto jsme museli odehrávat domácí zápasy v jiných obcích, nejčastěji v Bystřici nebo v Petrovicích, tréninková dotace byla nízká – pouze dva dvouhodinové tréninky týdně, což je podle mě pro mládežnickou kategorii málo. Přístup trenérů také nebyl ideální – brávali to jen jako kroužek, oddíl totiž spadá pod místní Dům dětí a mládeže.

Co ti přinesly regionální výběry?

(Jsou zde vybírání hráči do národní reprezentace, pozn. red.)

Na těch prvních jsem zjistil, že budu muset více zapracovat sám na sobě, pokud se chci dostat do lepšího klubu. Co se týče druhých výběrů, nerad vzpomínám na semifinálový zápas se slovenskou reprezentací, ve kterém jsme byli o hodně lepší, ale defenzivní hra soupeře (odborně nazývaná „prešovský beton“) nám neumožnila vytvořit si gólový náskok a nakonec

jsme podlehli 3:4 na nájedzy.

Jak vzpomínáš na hostování v havířovském Torpédu?

Velice rád. Poznal jsem nový přístup jak hráčů, tak i trenérů, což mě motivovalo k dalšímu zlepšování. Během tříměsíčního hostování jsem s klubem odehrál šest zápasů, které mi přinesly mnoho zkušeností.

Jak ses dostal do svého aktuálního klubu?

Tamní trenér, pan Svačinka, mě a Marka oslovil, zda bychom neměli zájem přijít k nim do Ostravy na trénink. Nabídku jsme přijali a po dvou měsících tréninků nám nabídli roční hostování, které jsem ihned přijal, Marek se připojil v průběhu sezóny.

Jakých úspěchů jsi v Ostravě dosáhl?

Tím prvním bylo 2. místo na brněnském turnaji Open Game (2:3 po nájedzech), poté 3. místo na pražském G2 Cupu, v loňské sezóně jsme se s dorostenci stali vicemistry České republiky. Dále to je 3. místo znovu na Open Game a 2. místo

V Ostravě se Martin 1. místa ještě nedočkal, ŠFL však může společně s ním budoucí Oktáva ovládnout už potřetí v řadě.

Krátké angažmá v Havířově si Martin od začátku vychvaloval.

Martin má již zkušenost i s nejvyšší mužskou ligou v Česku.

na jednom z nejznámějších českých florbalových turnajů (společně s Prague Games – pozn. red.) – Czech Open v Praze.

Kam bys chtěl směřovat svou florbalovou kariéru v budoucnu?

Vzhledem k tomu, že bych chtěl studovat vysokou školu v Brně, plánuji, že buď budu pokračovat v některém z brněnských klubů (Bulldogs, Hattrick), nebo se závodním florbalem skončím.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů.

MATĚJ LATKA, SEPTIMA

Rozhovor

**DANIEL
SZTURC**

S HOKEJKOU AŽ ZA HROB

Že hokej je velká dřina, to snad vědí všichni. Ale jak moc velká a co všechno obnáší, to neví mimo samotných hokejistů téměř nikdo! Právě proto jsem poprosila svého spolužáka, Daniela Szturce, aby nám přiblížil, jak to na ledě chodí.

Ahoj Danku, chtěla bych se zeptat, jak se takový sportovec vlastně má?

Ahoj, zrovna teď jsem lehce unavený z ranního tréninku, ale jinak se mám docela fajn.

Aha, tak to jsi zřejmě musel vstávat brzy, když jsi toho ráno stihnul tolik. Je pro tebe brzké vstávání těžké?

Budík mám tak 2x v týdnu nastavený na 5 hodin ráno. Někdy se mi fakt nechce, ale je to o zvyku. 1 – 2 hodiny máme ranní trénink, pak jdu do školy, kde mě čekají písemky, zkoušení a pak znovu na led.

Tvá hokejová příprava určitě obnáší i odpolední tréninky. V kolik hodin se vracíš domů?

To záleží, každý den je to jiné. Ale nejdříve jsem doma kolem osmé hodiny večer.

To je docela pozdě. Musí tě to asi pořádně bavit, že? Čím vším pro tebe

vlastně hokej je?

Baví, jinak bych s tím dávno skončil. Hokej je pro mě vším už od mých 4 let.

Takže hraješ už 13 let. Jak jsi s tím začal a kolik klubů jsi vystřídal?

K hokeji mě dostal můj tatka. Začalo to tím, že mě vzal na rybník, ale já vůbec neuměl bruslit. Tak si zjistil, že se na

zimním stadionu v Českém Těšíně mohu naučit bruslit. Pak se mých rodičů ptal jeden z trenérů, jestli bych nechtěl zkusit hrát hokej. No, a tak nějak jsem se k hokeji dostal. V Českém Těšíně jsem hrál od roku 2003 do roku 2011. Potom jsem přestoupil do Havířova a tam jsem hrál až do konce sezóny 2016/2017. Od nové sezóny budu hrát za Olomouc.

Nedávno vám skončila sezóna. Jak tedy probíhá trénink, když není led?

Nejčastěji máme silové a kondiční tréninky v posilovně, to je zhruba hodina denně. Přes sezónu trávíme čas především na ledě, ale ani na posilování nezapomínáme.

Máš představu, kolik procent svého života strávíš na ledové ploše?

Byl bych rád, kdyby se číslo blížilo stovce, bohužel musím někdy spát. (smích...)

Máš nějaký hokejový vzor?

P. K. Subban. Ale celkově obdivuji skoro všechny hráče, kteří to dokážou dotáhnout až do NHL.

Skvělý bek s vytříbenými instinkty pro útočení, to je P. K. Subban.

Dokážeš odhadnout, kolik hokejek jsi za svou kariéru vystřídal?

(smích...) Ne-e, to vážně ne. Průměrná spotřeba je u mě zhruba 6-8 na sezónu.

Slavné hokejisty si pamatujeme podle určitých čísel jejich dresů. Máš i ty své stálé numero, nebo se to mění?

No... za svoji dosavadní kariéru jsem vystřídal dost čísel. Začínal jsem s 23. Potom jsem měl číslo 12, 15, 35, 3 a poslední sezónu jsem odehrál s číslem 33. Ale většina z nich mi byla přidělena.

Máš čas i na mimohokejové a mimoškolní záliby, nebo ti všechn bere hokej?

Za celý rok toho času moc nemám, ale někdy si dokážu udělat čas na přátele. Také mívám volno 3 týdny v dubnu, kdy fakt jenom odpočívám a třeba si i zajdeme se spoluhráči zahrát fotbal. A pak ještě první 3 týdny v červenci. Často chodím hrát tenis, ale taky ještě chodím do posilovny, kde se individuálně připravuji na sezónu.

Slyšeli jsme, že budeš kvůli hokeji měnit bydliště, a dokonce i školu. Je to pravda? Nemrzí tě to?

Ano, je. Nastupuji do Olomouce. Budu bydlet sám v bytě, který mi zaplatí klub. Jak to zvládnou, nevím. Hlavně se musím naučit vařit a prát. (smích) Bude to velká změna. Doma se ukážu možná dvakrát do měsíce.

Děkuji za skvělý pokec. Obdivuji tě za takovou dřinu. Mnozí z nás by to již dávno vzdali. Věřím, že o tobě jednou uslyšíme! Přeji hodně zdarů!

KLÁRKA MORAVCOVÁ, SEXTA

Spoluhráči z Havířova už se s Danielem v příštím roce v jednom týmu nepotkají.

MAGDALÉNA GERLICHOVÁ

Magda je studentka sexty a momentálně nejzkušenější nadhazovačka školního softballového týmu. V rozhovoru nás zasvětila do tajů softballu a přiblížila nám i trénink nadhazovačů. Z rychlosti jejich odpovědí i nadhozů jsme měli pěkný vítr.

Ahoj, Magdi! Zrovna jsem tě přistihla se softballovou rukavicí. Kampak jdeš?

Pěkné ráno. Zrovna jdu na trénink nadhozu. Chceš se jít podívat?

Moc ráda. Nedostanu ale ránu?

Ale kdeže, jenom si musíš dávat pozor, kde stojíš. Obvykle nám nadhozy lítají jenom jedním směrem, nejlépe do zadákovy rukavice. Vidíš, zrovna hází Kačka. Nadhoz je spojením několika pohybů, a to skoku, natočením ramen a boků, svihu ruky a správným vypuštěním míčku. Pokud se vše vydaří, tak míček skončí, kde má, přesněji řečeno v rukavici zadáka, který dřepí několik metrů před nadhazovačem.

Aha, to asi vyžaduje řadu let tréninku. Ty jsi momentálně jedna z nejlepších nadhazovaček školního týmu. Jak dlouho trvalo, než ses dostala na nynější úroveň?

Už jsem ti chtěla odporovat, ale pak mi došlo, že nadhazovačky jsme jenom

Možná bych teda řekla: druhá z nejlepších nadhazovaček školního týmu (smích). Ale dost řečí, přece jenom něco umím. To všechno jsem se naučila během 5 let, kdy na softball chodím. S nadhozem se pachtím od turistáku ve kvartě, ale pořád je co zlepšovat.

To je skromný názor. Nedávno jsem tě viděla na školním hřišti házet pěkné pecky. Je jedno, kam míč hodíš?

Děkuju, ale zkus se podívat na zápas profesionálek, to jsou teprve rány! Jedno to vůbec není. Umístění míčku je mnohem důležitější než jeho rychlost. Jde o to, strefit se do tzv. strike zóny pálkaře, což je oblast mezi koleny a rameny protihrače, který stojí nad domácí metou. Není ale podmínkou, že mimo strike zónu nesmíš pálit. Pokud si pálkař věří, může jít do každého nadhozu, který se mu líbí, a poslat ho do hry. I ze špatného nadhozu jde udělat pěkný odpal.

Kolik hráčů se během hry na hřišti pohybuje? Přijde mi, že je jich tam moc a možná se lehce pletou. Zdá se mi to?

Věřím, že ti to tak přijde. Já sama jsem s tím ze začátku dost bojovala. Hraje se 9 na 9 a vždy je jeden tým v poli a druhý na pálce.

Připadá mi, že je to velice složitá hra.

Pravidel je tam dost, to je pravda, ale zas tak složité to není. Člověk se pořád učí, naráží na nové situace, které přinášejí

nová pravidla, tak to prostě je. Ale ta základní pro jednoduchou hru si brzo zautomatizuješ a pak nad tím vůbec nepřemýšlíš, jednáš instinktivně.

Ve zkratce: pole má 4 mety, po kterých se

pálkař pohybuje a snaží se dostat na tu poslední, domácí, aby získal bod. Cíl jeho protihráčů je mu v tom zabránit a vyoutovat ho. Tohle je kostra hry.

Co potřebuji, abych se stala jedním z vás?

Stačí mít zaplacené SKG – 400 Kč na rok. Vybavení se půjčuje. Potřebuješ akorát sportovní oblečení, dobrou náladu a chuť přiučit se něčemu novému.

To zní lákavě. A kam a kdy můžu na softball přijít?

Tréninky jsou každé pondělí a středu od 14:00. Určitě přijď, třeba si to taky zamiluješ jako mnozí z nás.

A ještě jedna otázka. Softball je často zaměřován za baseball. Jaký je rozdíl mezi těmito sporty?

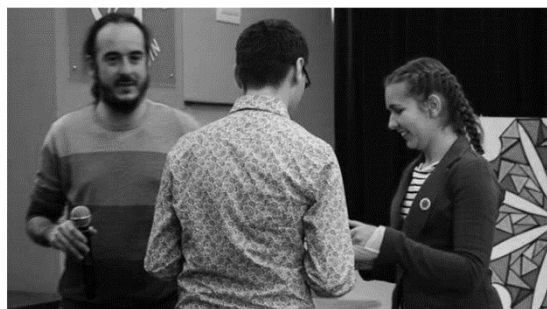
Nějaké základní rozdíly? Tak třeba, že baseballové pole je větší, mety jsou dál od sebe, pálí se dřevěnou pálkou, na rozdíl od softballové kovové, do menšího míčku. Navíc nadhoz je úplně jiný, baseballisti hází vrchem z kopečku a v softballu se nadhazuje spodem. To je asi tak všechno, na co si v rychlosti vzpomenu.

Děkuji za velice poučný rozhovor. Ráda se někdy přijdu podívat. A ty, Magdo, utíkej a užij si nadhoz!

KLÁRKA MORAVCOVÁ, SEXTA

I nadhazovač se čas od času musí ujmout pálky.

Magda úspěšná také mimo softball.

Rozhovor

ZHODNOCENÍ

ŠFL 2016-17

s Davidem Gerlichem

Letošní úspěšný maturant David Gerlich obnovil na gymnáziu tradiční Školní florbalovou ligu. Její 2. ročník zhodnotil pro čtenáře Božkopisu. Bude v jeho šlépějích někdo kráčet dál?

Zdravím, Davide. Na úvod prosím zhodnot' ze svého pohledu letošní sezónu Školní florbalové ligy.

Letošní ročník byl o poznání kvalitnější než ten předchozí. Díky sousední Pink aréně jsme měli lepší podmínky pro hru a také jsme získali od 1. ročníku ligy cenné zkušenosti.

Když porovnáš letošní sezónu s předchozí, v čem jsi zaznamenal posun?

Kromě již

zmíněného zvýšení herní kvality jsme mohli také odehrát více zápasů než v loňském roce, jelikož jsme zavedli systém každý s každým. Navíc utkání ve větším počtu hráčů byla celkově „florbalovější“.

Jsou i nějaká negativa 2. ročníku oproti prvnímu?

Samozřejmě. Vloni jsme nebyli odkázáni na tělocvičnu jiné školy, což letos vyústilo ve zrušení několika zápasů, ale to se nedá nic dělat, trochu jsme s tím měli počítat. A také předchozí finále mělo lepší fanouškovskou atmosféru.

Myslíš si, že jsi na gymnáziu založil tradici, která se ponese dál i po tvém odchodu?

Bylo by to hezké, kdyby se z ligy stala tradice, ale to si hoši, co ji organizovali ještě v Azbest aréně (naší zbořené tělocvičně) určitě přáli také. Věřím, že liga bude mít i 3. sezónu, ale až odejde letošní septima, nevím, kdo se o vedení soutěže postará (povzdech).

Najdou se tedy schopní organizátoři?

Příští rok to budou septimáni. Na rozdíl ode mě mají tu výhodu, že florbal hrají na závodní úrovni. Myslím si, že ligu herně zkvalitní. Ale až odejdou, tak opravdu nevím. Možná letošní kvarta...

Co je nejdůležitější pro to, aby liga patřičně fungovala?

Nejdůležitější? Stejně jako v čemkoliv jiném jsou to lidé: schopní organizátoři, rozhodčí a samozřejmě i hráči, kteří jsou ochotní přijít ráno na sedmou, a SKG, který celou ligu zastřešuje.

Hovoříš o SKG. Jak tedy tuto „tvou“ aktivitu podporovala škola (přístup učitelů, sponzoring, ...)?

Učitelé nám vycházeli vstříc, co se haly týče. Ceny pro 1. - 3. místo jsme také dostali. Ale že bychom se váleli v penězích, to opravdu ne. Jsou to spíš hráči sponzorující SKG, byť jen symbolickou částkou 400,- Kč ročně.

Se svou oktávou se loučíš 2. místem. Jsi s výsledkem spokojen?

Jako správný kapitán a hráč jsem toužil po titulu, ale septima s extraligovými hráči je prostě neporazitelná! Přesto si porážky ve finále jen 3:1 velmi cením a beru ji osobně jako to nejvyšší vítězství.

Co bylo potřeba udělat pro to, aby finále vyšlo lépe vám? Co rozhodlo?

Nic, možná podplatit rozhodčího (smích). Celý tým šlapal jako hodinky – od Michala v bráně přes obránce až po útočníky. Byl to bezpochyby náš nejlepší zápas, i když ani to na titul nestačilo. Soupeř byl prostě lepší, ale cením si toho, že jsme prohráli se ctí a dali alespoň ten jeden gól – skvělá práce, Damiáne.

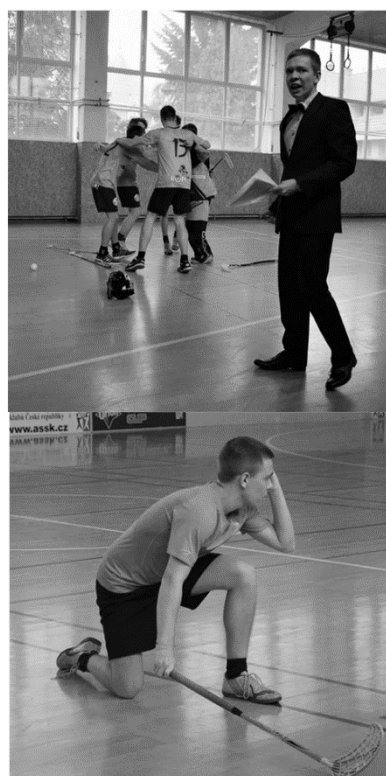
Tipoval jsi podobné umístění jednotlivých týmů v konečné tabulce? Kdo tě nejvíce překvapil?

Ano, septimu jsem chápal jako favorita soutěže, ale nečekal jsem 5. místo od primy. Z té bude za pár let aspirant na zlato! Celkem mě zklamala sexta, která určitě měla na víc než na 6. místo z devíti družstev. Hrál sice deset týmů, ale 4. A před koncem sezóny odstoupila.

Nezbývá než ti vyslovit díky nejen za skvělou organizaci, ale i za náš dnešní rozhovor. A nějaký tvůj vzkaz na závěr, třeba pro budoucí vedení ŠFL?

Všem hráčům přeji co nejlepší výsledky do příští sezóny a mnoho zdaru organizátorům! Nebojte se, kdyby to bylo těžké, tak bych to nedělal (úsměv).

PATRIK CZEPIEC, SEPTIMA

Loni David sledoval vítězství sexty jako nehrající organizátor

Letos již finále vyzkoušel na vlastní kůži

STAVBA TĚLOCVIČNY

Všichni jistě slyšeli zprávy o chystané stavbě nové tělocvičny. Rozhodli jsme se proto jít přímo ke zdroji zaručených zpráv, k samotnému panu řediteli.

Říká se, že se bude stavět nová tělocvična, je to pravda?

S velkou pravděpodobností ano.

Kdy se plánuje se stavbou začít?

Mělo by se stavět v roce 2018 a v tomtéž roce by měla být stavba dokončena. Dělá se už závěrečný projekt, takzvaný prováděcí. Potom se už jenom "vysoutěží" stavební firma.

Plánuje se nějaké speciální vybavení? Tribuny?

Tribuny, to ne, nejedná se přece o sportovní halu, jako je ČEZ aréna! Ale něco malého pro diváky tam bude - výklenek asi pro 100 osob.

Už se ví, jak stavba bude vypadat?

Projekt je dávno schválený a stavební povolení máme už 4 roky! (viz další strana). Nemusí to být úplně stoprocentně přesné, jedná se o pravděpodobný vzhled. Vnější změny ale v podstatě nebudou žádné, protože plány už odsouhlasili památkáři. Budova tělocvičny bude napojená na krček

a vstup bude i zvenku, podobně jak to bylo dříve.

Z jakého důvodu byla stará tělocvična zbourána?

Byly tady velké stížnosti, protože zvenku opadávaly plechy, to si možná pamatujete. Tělocvična byla také prohnílá a zároveň se zjistilo, že je na stropě azbest, který má karcinogenní účinky, a je navíc porušený. Měření Státního zdravotního ústavu zjistilo nadměrný výskyt respirabilních vláken. Na základě toho „hygienu“ vydala doporučení k uzavření tělocvičny. Zvažovali jsme její rekonstrukci, ale tělocvičny tohoto typu (byla postavena v roce 1990 s životností 20 až 25 let) už nikde nestojí - buď byly totiž zbourány, nebo již dříve zrekonstruovány. Když jsme spočítali, kolik by stála rekonstrukce a kolik nová tělocvična, tak náklady vycházely stejně. V tom případě je samozřejmě lepší postavit budovu novou.

vizualizce tělocvična gymnázium Český Těšín

vizualizce tělocvična gymnázium Český Těšín

pan
profesor **M. Vlček**

Toto číslo Božkopisu je věnováno sportu. K rozhovoru jsem si proto vybrala Martina Vlčka, učitele tělesné výchovy.

Jaké jste měl dětství?

Výborné, nemám si na co stěžovat. Prožíval jsem ho v Petrovicích a byl jsem velmi spokojený.

Kým jste chtěl být, když jste byl malý?

Neměl jsem žádnou vysněnou práci.

Měl jste v mládí nějakou oblíbenou hračku?

Od mala to byl jakýkoliv míč a většinu svého dětství jsem strávil s kamarády venku, kde jsme si kopali a hráli různé hry.

Jaké známky jste měl z předmětů, které učíte?

Jedničky a dvojky.

Co Vás dovedlo k učitelství?

To byly dvě věci. První byla, že skoro celá má rodina učí, a druhá, že to byla pro mě nejvhodnější práce, kterou mohu dělat.

Kdybyste mohl dělat jakoukoli jinou práci, jaká by to byla?

Nemám žádnou vysněnou práci. Jedině

mě napadá rentiér, ale to není práce. Chtěl bych si užívat života, třeba cestovat a poznávat různá místa a kultury.

Kde se vidíte za deset let?

Doufám, že za deset let budu stále na tom stejném místě, kde jsem právě teď.

Jaká byla Vaše nejzvláštnější zkušenost se žáky?

Nedávno se mi nejmenovaná třída snažila vysvětlit, že je mým zájmem, aby oni měli dobré známky. To mě velmi pobavilo.

Jak byste se popsal 1 slovem?

Normální.

Jakou hudbu posloucháte?

Mám rád starší zahraniční muziku, konkrétně z 80. a 90. let.

Co děláte ve volném čase?

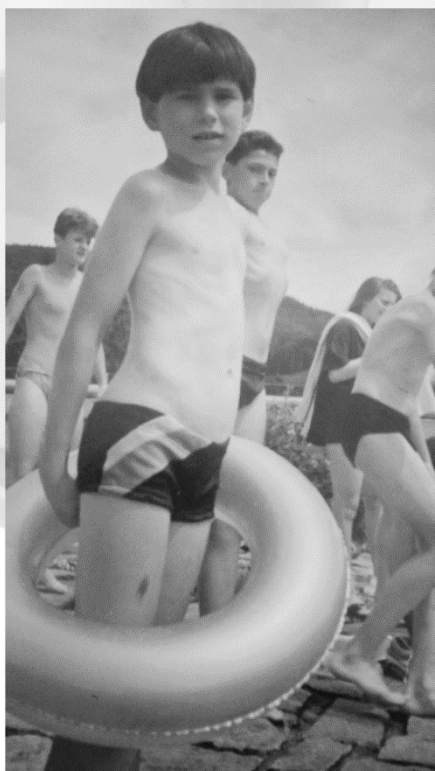
Převážně sportuju a věnuji se rodině.

Jaká je Vaše oblíbená kniha?

To je velmi těžké, vybrat knihu, která by se mi nejvíce líbila, ale obecně se mi velice líbí francouzské komedie.

Děkuji za rozhovor.

ANNA MURYCOVÁ, 1. A

Již od mládí sportovcem.

**Na své dětství vzpomíná
Martin Vlček rád.**

Fotbal, volejbal, florbal, softbal... tyto formy aktivního odpočinku, jak s radostí říkají naši profesori, známe snad všichni. Vezmi, hod', kop, utíkej, skoč, pozor na protivníka, skrč se a JE TO TAM!!!! Klasická hra odvíjející se od klasických pravidel za klasického povykování přihlížejících. Co když se však pár jedinců rozhodlo pravidla trochu vylepšit, přetvořit nebo úplně zrušit? Pak vzniká něco, nad čím zůstává rozum stát (i když u těchto sportů rozhodně jen tak stát nebudete). Pojdme si tedy pár z nich přiblížit:

PODvodNÍ HOKEJ

Aneb když se pod hokejistou roztopí led. Podvodní hokej je mladší bratříček nám známého ledního hokeje. První zápas se odehrál v roce 1954 v Anglii a stal se tak populárním, že má dokonce i svoje vlastní mistrovství světa. A v čem tedy hra spočívá? Od normálního hokeje se zase tolik neliší, jen hrajete na dně bazénu a místo bruslí máte ploutve se šnorchem. Elementy ohrožující Váš život, jako například fakt, že o puk bojujete potopen na dně bazénu a obklopen soupeři, nějak nebrání jeho rozvíjení ve světě. Vždyť už i Česká republika má tým, který nás reprezentuje v mezinárodních soutěžích.

CHESS BOXING

Do češtiny volně přeloženo jako šachbox. Za jeho kořeny putujeme do Nizozemí, ale hned se zase přesouváme o kus dál do Německa, kde se chess boxing stal velmi populárním. Jak už název napovídá jedná se o skloubení dvou tradičních sportů: šachů a boxu. Soutěžící se utkávají v 11 kolech. 6 z nich jsou šachy, zbylých 5 se vyplní boxem. Máte tedy na výběr. Buď soupeře knockoutujete nebo mu dáte šach mat. Která z metod se vám líbí více?

EXTREME IRONING

Žehlení v extrému... jako kdyby už jen ta kupa prádla nebyl boj o holý život, že?

Phil Shaw, kterému už nezbýval čas na jeho horolezecké aktivity kvůli hromadě nově vypraných košil, to ale viděl zcela jinak. Aby vše stihl, vzal si žehličku společně s lanem a vydal se žehlit na skálu. No a nový sport je na světě! Žehlení za jízdy na snowboardu, v kánoi, na útesu nebo i třeba při seskoku s padákem... to vše se ukázalo být ideálním prostředím pro jinak nezáživné přejíždění parním strojem po vypraných tričkách. Extreme ironing si adoptovali především v USA, jižní Africe, Austrálii a na Novém Zélandu, kde se můžete při tomto zajímavém zážitku ještě navíc kochat krásnou přírodou.

WIFE CARRYING

V neposlední řadě bych Vám chtěla představit wife carrying. Pravidla jsou velmi jednoduchá: muž musí přenést svou ženu přes speciálně vytvořenou dráhu tak, aby mu manželka nespadla a v co nejrychlejší čas jí dostat do cíle. Guinnessovým rekordem je dráha 253,5 metru překonána za 55,5 sekundy. Cenou za tento heroický výkon je pivo, ovšem objem závisí na hmotnosti vašeho nákladu... čím těžší, tím více litrů. Tak co? Příště si místo autobusu radši osedlejte své drahé polovičky, dámy, neboť pro přihlášení není třeba být sezdaným párem.

Z Rozhlasového Vysílání

Reportér: Dobré ráno, vítáme vás u naší pravidelné rozhlasové relace. Dnes jsme se rozhodli zaměřit se na velmi vyčerpávající sport. Sport vyžadující velké odhodlání, tréninky mnohdy až do pozdních večerních hodin, hbitost a především stoprocentní nasazení. Ano, uhodli jste správně; řeč nemůže být o ničem jiném než o sportu králů zvaném šachy. A protože šachy jsou velice komplikovaný sport, rozhodli jsme se k nám do studia pozvat jednoho člena klubu šachistů našeho gymnázia **Karolínu Kostkovou** z 2. A. Dobrý den, jsme rádi, že jste přijala naše pozvání. Řekněte nám prosím něco více k vašemu klubu.

Kája: Náš klub vede pan Tadeáš Makovička, scházíme se pravidelně v úterý v 15:30 většinou v nějaké třídě (zpravidla to bývá prima) a končíme v 17:00. Momentálně nás tam chodí 5, ale bývali jsme i 3 ... Takže počet narůstá a jsme rádi za každého nového člena.

Reportér: Hraní šachů je velmi namáhavý sport. Můžete nám něco říct o tom, jak probíhají tréninky?

Kája: Pokaždé máme lekci zaměřenou na něco jiného. Momentálně probíráme pěšcové koncovky, probírali jsme různá zahájení atd. Poté si věnujeme nějakým starším šachovým partiím a na nich si ukazujeme chyby. A nakonec máme vždy vyhrazenou část na hru, kdy se nějak rozdělíme a zkusíme nové taktiky – to, co jsme se už naučili.

Reportér: Chodíte na turnaje?

Kája: Ano, v září jsme byli v Pardubicích, v dubnu v Petřvaldu a v květnu v Těšíně. Velmi dobře si vede v těžké konkurenci Matěj Palarčík a Denis Ferenc, ale na přesná umístění si nevzpomenu.

Reportér: Děkuji za odpovědi a předáváme slovo reportérovi v éteru, který nám podá zprávu o právě probíhajícím turnaji. Jak to tam tedy vypadá?

Reportér v éteru: Atmosféra je tady skutečně velmi napjatá. Bude se brzy odehrávat finální kolo. Hráči se radí se svými trenéry o strategii a my se mezitím podíváme na formaci figurek na šachovnici. Můžeme vidět, že jsou ve své klasické startovní pozici; v první řadě zleva je to věž, kůň, střelec, dáma, král, druhý střelec, kůň a věž, v druhé řadě stojí osm pěšáků. Formace u protihráče je velmi podobná, ne-li dokonce stejná. Ach, hráči usedli ke stolu – začíná finální turnaj. První se pohne bílý pěšák. Soupeř taktiku opakuje. Další na řadě je kůň. Soupeř opět opakuje. Takto napjatý zápas jsem již dlouho neviděl... Ano, situace se nám již začíná vyostřovat. Zmizel bílý pěšák! Po něm následují další figurky; černý kůň, černý střelec ... Výměny jsou tak rychlé. Už to ani nestíhám sledovat. Velká rošáda, malá rošáda, garde, šach ... Moment! Toto vypadá vážně. Ano, máme taky konec hry, dámy a pánové. Je to ŠACH MAT!!!

Reportér: A toto je pro dnešní relaci vše, drazí posluchači. Loučíme se s vámi a doufáme, že si nás pustíte i příště.

KATEŘINA SZYMECKOVÁ, SEPTIMA

CYKLUS

RECEPTY K TABULI

„Ananasový orgasmus“ profesorky Kochové

Jako novinku v tomto školním roce vám představujeme nový cyklus s názvem **„Recepty k tabuli!“** Cílem tohoto projektu bude podělit se s vámi o nejoblíbenější recepty našich profesorů a sdílet s vámi perličky z jejich kuchyně. Dobrou chuť!

Jako první oběť jsme oslovily paní profesorku Kochovou, tak známou chemičku, již svět ještě neviděl! Poskytla nám svou nejoblíbenější recepturu na sladký moučník „Ananasový orgasmus“. Název nás velice zaujal, a proto jsme se rozhodly toto sladké potěšení připravit a zhodnotit jeho kvality.

Na přípravu budeme potřebovat:

- 1 plechovku kompotového ananasu i se šťávou
 - 1 hrnek krupicového cukru
 - 2 hrnky hladké mouky
 - 2 lžičky sody
 - 2 vejce
 - 1/2 hrnku nahrubo nasekaných ořechů
 - Trochu vody
 - Máslo na vymazání plechu
 - Kokos na vymazání plechu
- Na polevu:
- 2 zakysané smetany
 - 100g čokolády na vaření
 - 1 vanilkový cukr
 - 1/2 nahrubo nasekaných ořechů na posyp

Postup

1. Mouka + cukr + soda + ořechy + ananas se šťávou + žloutky **smícháme dohromady**
2. Ze 2 bílků vyšleháme sníh a **OPATRNĚ** přidáme do těsta
3. Plech vysypeme kokosem, přidáme těsto a **PEČEME** při **150°; 35-40 minut**
4. Mezitím rozmícháme smetanu s vanilkovým cukrem a přidáme ořechy
5. Čokoládu roztopíme ve vodní lázni
6. Po vyndání z trouby necháme vychladit, nahoru přidáme smetanu a roztopenou čokoládu
7. Vyvrcholení.

Odpovědi paní profesorky na zvědavé otázky

Jaký největší úraz jste v kuchyni při vaření zažila?

Místo jednoho velkého si užívám více malých... neustále jsem někde popálená či opařená. Zdůrazňuji, nejsem obět domáciho násilí, jsem prostě jen nešikovná! **TEĎ JSEM SI VZPOMNĚLA!** Jednou jsem si propíchlá stehno jehlicí! 2 cm do hloubky, ale to není zranění v kuchyni. Krev mi z toho netekla, skvěle jsem se trefila.

Jaký názor máte na vegetariánství a veganství?

Obojí je skvělé! Alespoň na mě zbyde více masa!

Kolikrát denně si dopřáváte kávu? A jaký druh máte nejraději?

No... v poslední době piji v průměru tak půl kávy za den, jelikož si ji nedělám každý den. V minulosti jsem si dávala maximálně 2 hrnky. Nejraději mám kávu tureckou.

A poslední otázka, která se netýká kuchyně. Co Vás inspirovalo ke studii chemie?

(paní profesorka se nadšeně vydává do svého kabinetu a přináší knihu. Hned na první stránce se objevuje slavná chemička, již svět viděl, Marie Curie. Vysvětluje důvod svého veselí.)
Nejsem jí podobná? (smích)
V sedmé třídě jsem viděla dokument o této skvělé ženě, což mě inspirovalo ke studiu na přírodovědné fakultě. A tak jsem skončila tady. (opět smích)

Děkujeme za rozhovor a za tip na senza moučník, který jsme si všichni do posledního drobečku vychutnali. Přeji hezký zbytek školního roku a ještě hezčí prázdniny!

KLÁRKA MORAVCOVÁ A ČERNOHORSKÁ, SEXTA

Seriál Johany Filipové

Jak na povinnou četbu aneb...

PETR A LUCIE
ROMAIN ROLLAND

Povinná literatura je otrava, říkají si někteří z vás. 118 knížek od starých chlapů, co neví, kdy přestat psát, a myslí si, že lidi zajímají dvacetistránkové popisy krajiny. Ano, tohle o několika dílech na seznamu platí. Ale ne o všech! Některá z nich jsou zábavná, zajímavá, krátká a – světe div se – ne všechna napsali staří chlapi!

V tomto seriálu bychom vám tedy chtěli poskytnou recenze na knihy povinné četby – a doporučit ty nejzajímavější.

RECENZE

Co si budeme povídat - největší výhodou této novely je, že je uzounká. Těch 70 stránek přečtete za jeden večer a máte vystaráno. Někteří tady přestávají číst - má to 70 stránek, ano, beru. Petr a Lucie je mimo to ale také krásným příběhem tragické lásky v době války.

Je rok 1918 a ve Francii stále zuří válka.

Lidé při bombardování Paříže prchají do metra. Je mezi nimi i mladík Petr Aubier a Lucie, kteří jsou tísnícím se davem přitisknuti k sobě. Aby překonali strach, chytí se bezděčně za ruce. Toto setkání jim oběma utkví v paměti, a když se pak znovu setkají a promluví spolu, zamilují se do sebe. Rozhodnou se nevšímat si války zuřící okolo a uzavřít se do svého vlastního světa lásky. Vědí, že jejich štěstí je dočasné, protože Petr má být povolán do armády. Rozhodnou se proto zasnoubit. Den, kdy k tomu má dojít je však pro ně osudným.

Příběh je to krásný, dobře se čte, ale přece jenom má i pár chyb. Nebo spíše podivností. Jsou tam konkrétně dvě pasáže, které mě poněkud vyvedly z míry, abych tak řekla. Například tato pasáž:

"Hrdinů je dnes příliš mnoho," řekl jí Petr. „Raději chci být hošíkem, takovým malým, milujícím človíčkem."

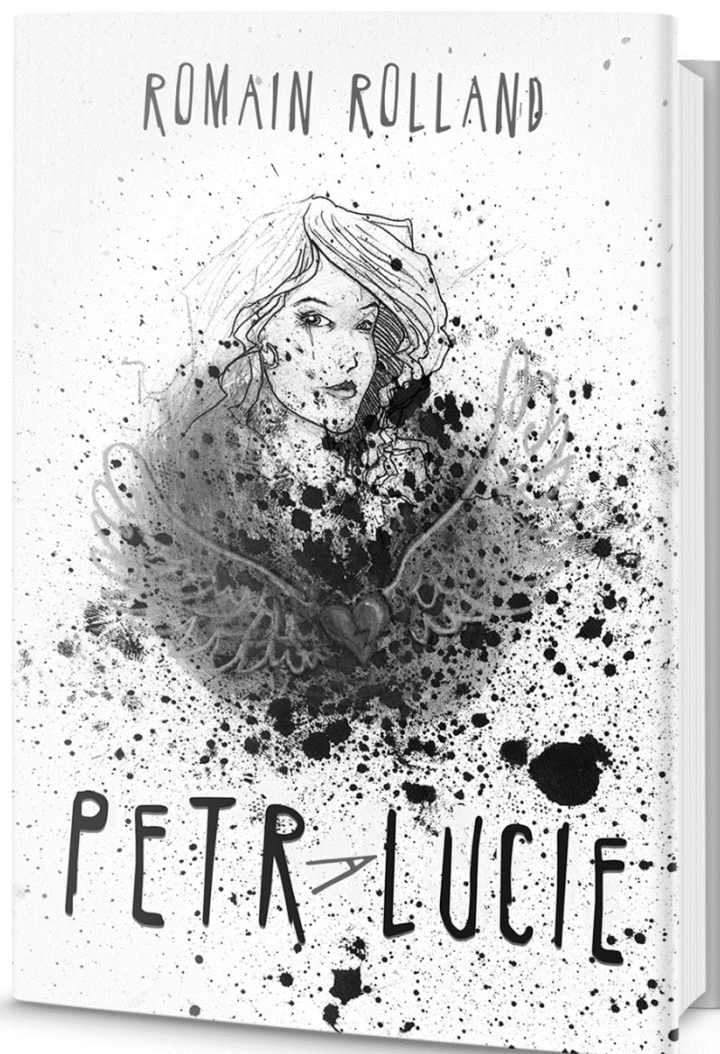
"Maminčiným mazlíčkem, který má ještě na bradě mléko z mého prsu," řekla Lucie a tiskla ho k sobě.

a

"Což je pro ženu něco slastnějšího než vidět, jak její milenec vypadal v útlém dětství? V duchu ho kolébá, kojí ho, ba málem sní, že ho sama porodila!"

Já vám nevím, ale takovéhle pocity jsem opravdu nikdy neměla. Nuže dobrá, řeknete si, je to kratičká pasáž, to je asi nějaká nadsázka, a - někdo to tak mít může. Ano, je to pravda, jen jsem vás chtěla předem varovat.

Abych to shrnula. Pokud spěcháte a potřebujete přečíst ještě nějakou knihu (nejlépe za jeden večer, nebo třeba těsně před zkoušením), tohle je ideální volba. 70 stránek uteče jako voda, příběh je krásný, ale pokud by vás třeba trochu nudil, ony poněkud oidipovské pasáže vás přece jenom trochu probudí a přinutí vás, přečíst si je alespoň dvakrát, abyste uvěřili svým očím.

Atletický trest

Běžím...

Užij si rychlost!

Běžím...

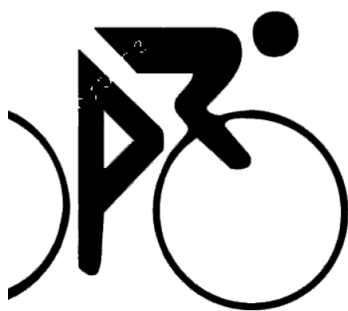
Odhod' svou lidskost!

Běžím...

Svobodu chtějí-

Ten pocit

-Už nikdy více!

Kateřina Szymeczková

NEJNEBEZPEČNĚJŠÍ SPORT NA SVĚTĚ

DOZVÍTE SE V TAJENCE

B	H	O	N	Č	Í	M	C	R
K	Ó	J	E	O	A	Í	A	A
Z	S	K	U	T	L	U	K	K
A	H	Á	R	D	E	A	I	E
K	J	N	U	B	O	X	B	T
Ú	S	O	H	M	O	P	O	A
O	S	E	A	K	N	A	R	B
I	K	O	L	O	A	U	E	N
T	E	L	A	B	L	T	A	G

AEROBIK, AUT, BALET, BALON, BLESK, BOX, BRANKA,
CÍL, DRÁHA, ESO, HALA, HON, JUDO, KÁNOE, KÓJE,
KOLO, LANO, LUK, MAT, MÍČ, RAKETA, ÚKAZ

**BOŽKOPIS STÁLE HLEDÁ
NOVÉ PŘÍSPĚVATELE
Z ŘAD STUDENTŮ.
POKUD MÁTE ZÁJEM
PODÍLET SE
NA TVORBĚ ČASOPISU,
NEVÁHEJTE ZASLAT
ZPRÁVU NA E-MAIL!**

bozkopis@gmail.com